

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Thyraei, E Societate Jesu Doctoris Theologi, Et In
Academia Herbipolensi Olim Professoris, Tractatvs De
Apparitionibvs Sacramentalibvs**

Thyraeus, Petrus

Dilingae, 1640

Capvt III. An Apparitiones Christi Sacramentales sub peregrinis speciebus,
quandóque Dæmonum operâ perficiantur, quibusúe hæ Apparitiones
Dæmoniacæ accidant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64272](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64272)

atque aliæ sunt Apparitiones. Nam si in Sacramento nulla facta sit immutatio, illusiones sensuum Apparitiones perficiuntur. Si immutatio aliqua fiat, illam vel motu locali efficiunt, vel applicatione actiuorum ad passiuæ.

13. Illusio sensuum contingit, vel ex parte potentia, vel medij, vel corporis circa Eucharistiam. Species enim Christi, quæ videri creditur, vel in organo sensus fingitur; vel producitur in medio; vel incipit esse in corpore aliquo Eucharistiæ vicino. Quomocunque fiat, vbiuis formas, quæ videntur, producere possunt. In visus organo, subsidio humorum atque spirituum, & in iis latentium specierum. In medio & circa Christi corpus, partim per se immediatè aerem condensando, formamque quam volunt, ipsi dando; partim mediatè, complicatione actiuorum & passiuorum, ad quam quas volunt, formæ sequuntur.

14. Motu verò locali, atque coniunctione actiuorum passiuorumque vtuntur, quando in Sacramento mutatio aliqua existit. Et motu locali quidem, figuram peregrinam vt plurimùm Sacramenta accipiunt. Actiuorum autem passiuorumque coniunctione, peregrinos colores, qualis est sanguinis. Vtroque fit vt plurimùm sanguis, qui ex hostiâ quandòque profluxisse, est obseruatus.

CAPVT III.

*An Apparitiones Christi Sacramentales
sub peregrinis speciebus, quandòque Demonum
operâ perficiantur, quibusue hæ Apparitiones
Dæmoniæ acci-*
dant.

Pos-

Possunt fieri, quia plurimum valent demones iis, quæ hic requiruntur.

Virtute mouendi corpora;

Facultate coniungendi actiua passiuis;

Illusione sensuum.

Verisimile quoque, aliquando factas. Non Sacramento abutentibus.

Si quæ factæ, ex iis fuerunt, in quibus nullæ in speciebus Sacramentalibus, mutatio accidit.

Non rectè dicitur illas à Dæmoni-

bis factas, ubi species tandem corrumpuntur.

Quæ aliquando acciderunt, accidunt hominibus non infidelibus.

Non de veritate Sacramenti dubitantibus.

Sed sibi de sanctitate blädiensibus,

Sed sibi de sanctitate blädiensibus, Sed aliis superbe preferentibus. &c.

1. **M** Agnam Dæmonum esse vim, atque potestatem nôrunt omnes. Et quoniam eiusdem sunt cum bonis spiritibus conditionis; & nec minores ipsorum, quàm illorum vires; potuerunt, vt videtur, etiam harum Sacramentalium Christi sub peregrinis speciebus Apparitionum, non minus esse autores, quàm Angeli boni.

2. Res eò facilius creditur, quod quibus modis Apparitiones hæ ab Angelis perficiuntur, iisdem etiam plurimum præstent dæmones. Quo enim sunt inferiores? An virtute corpora mouendi? an facultate componendi actiua passiuis? aut industriã imponendi sensibus?

3. Virtute corpora mouendi non sunt destituti. Nullum est adeò vastum corpus, quod dæmones quâdam impressione loco mouere nequeant; & quidem velocissimè; dummodo eâ mutatione ordo vniuersi non turbetur. Itaque possunt rem aliquam oculis subtrahere, & aliam substituere tam præpoperè, vt animos oculosque

intuentium fallant, eisque persuadeant prioris in hanc posteriorem, integram conuersionem. Talis existimatur, fuisse conuersio sociorum Diomedis in aues. De quâ S. August. tom. 18. de ciu. c. 18.

4. Nec sunt destituti facultate actiua passiuus coniungendi; nam & hæc motu locali absoluitur. Mira verò hæc & possunt, & præstant. Nec mirum, cum rerum naturalium substantias proprietatesque nôrint perfectissimè; nôrint etiam commoda applicandi tempora; & eâ sint solertiâ, vt optimè horum ministerio, quos volunt, admirandos effectus producere queant. Hæc industriâ vfi sunt, quando pro volûtate Magorum Ægyptiorum, virgas in serpentes commutârunt, ranas item atque ciniphes produxerunt. Quanquam sint, qui velint ipsos non aduertentibus spectatoribus virgas subtraxisse, earumque loco, veros serpentes virgis mole æquales supposuisse; tam subitò & subtiliter, vt Ægyptij spectantes crederent, ipsarum virgarum esse immutatam formam.

5. Nec minus possunt dæmones sensibus imponere, quàm Angeli boni. Et quod non minus possunt, sapius hi quàm boni faciunt; nunc per obiectum, quod fingunt; nunc per medium, quod immutant; nunc per sensus, quos occupant.

6. Illudunt siue decipiunt ratione obiecti, quemadmodum docet Molina noster, 1. p. q. 3. a. 4. primò rerum ostensarum celeri agitatione, subitâ occultatione, variâ collocatione, separatione, vel conglutinatione latente. Deinde noui obiecti fabricatione, illiúsque potentiaæ repræsentatione. Tertiò oppositione alicuius externi cor-

po-

poris, quod vi suâ efficiat, vt id quod videtur, aliud appareat, quàm reuera sit.

7. Illudunt ex parte mediij, impediendo species rerum, ne ad sensus deferantur; medium item aliquâ qualitate imbuendo, quâ species, quæ per medium defertur, quasi inficitur, ideoque obiectum aliter quàm est, repræsentat; præterea medium condensando, aut etiam vehementius agitando. Nam vtroque hoc modo, res aliam formam in sensibus accipit, quàm in se habet.

8. Illudunt ex parte potentiæ vel organi, situm eius immutando; humores & spiritus, in quibus species rerum resident, agitando & perturbando, aut crassiori aliquo humore spiritibus vitalibus viam obstruendo, ne ad organum perueniant. Omitto alios modos nobis incognitos, ipsis notissimos.

9. His modis sensibus dæmones solent illudere, & mirabilia videri efficere. Quædam referimus ex Clem. Rom. l. 2. Recogn. & l. 6. cõstit. Apostolicarum de Simone Mago. Docet eundem hâc dæmonum arte, ex aere nouum creâsse hominem; quibus volebat, inuisibilem factum; saxa quasi lutum penetrâsse; statuas animâsse; in aerem sublatum volâsse; aurum plurimum exhibuisse repente; reges facere, eosque deiicere potuisse; falci præcepisse, vt ipsa iret & meteret, eamque iuisse, & decuplo plus cæteris messuisse; eundem, cum esset aliquando Selenæ meretrix in turri quâdam, & accurisset multitudo ingens ad eam videndam, turrinque circumcinxisset adstantium corona: fecisse, vt illa per cunctas fenestras turris illius, omni simul populo prospicere & procumbere

videretur; denique quod pueri incorrupti violenter necati, animam adiuramentis euocasset, eiusque adiutorio talia patraret. Hæc Clemens.

Addit nonnulla Anastasius Nicenus, q. 23. S. Scriptur. Statuas inquit, faciebat ambulare; & in igne volutatus non urebatur; in aere volabat; & ex lapidibus panes faciebat; serpens fiebat, & in aliquot alias bestias transformabatur; duas habebat facies; in aurum conuertebatur; in conuiuuis exhibebat spectra omnis generis; vasa, quæ erant in ædibus, faciebat videri, tanquam quæ sua sponte mouerentur ad ministerium, iis qui portabant, non visis; efficiebat, vt multæ ymbrae illum præcederent, quas dicebat esse animas defunctorum.

10. Atque ex his clarum est, Apparitionum harum dæmones autores esse posse. Quid, quod fuisse quidam credant? Certè Alex. Alensis 4. p. q. 53. memb. 4. a. 3. & Gab. Biel. lect. 51. in Canonem Missæ, illas operâ dæmonum credunt esse perfectas, in quibus visa caro, aut sanguis temporis diuturnitate corrupta fuerunt. Hoc vtrum verum credi, dicique debeat, postea intelligetur.

11. Nos profectò factas aliquando, non facile negauerimus. Si enim dæmones Christi speciem atque imaginem, absente Sacramento aliquando exhibuerunt, quid prohibet, ne exhibeant præfente? Exhibuisse verò, duobus exemplis inter alia docetur, cap. 26. lib. de locis infectis, altero B. Martini, altero Secundoli. Cum enim Martinus morti proximus esset, eâ se specie ipsi exhibuit dæmon, quæ Christum referret: & quâ, nisi habitus versi pellem prodidisset, fortè vir Sanctus deceptus fuisset. In eadem

dem specie apparuit Secundolo, & vt eremum relinqueret, autor fuit.

12. Sed tamen non omnes per dæmones fiunt. Cum enim harum Apparitionum quædam, accidant reali Sacramenti ipsius immutatione, quâ videlicet species Sacramentales vel nouam qualitatem induunt, vel nouam accipiunt figuram, quædam fiant solâ sensuum illusione, absque vllâ reali Sacramenti immutatione: has dixerim aliquando fieri operâ dæmonis, illas nequaquam.

13. Et has idcirco dæmonibus autoribus concesserim, quia aliquas ipsius factas operâ, non facile iuerim, inficias, hicque nulla fiat Sacramento irreuerentia. Et quod versipelles his illusionibus intendunt, optimè hoc Apparitionis genere possunt præstare.

14. Illas, quæ cum reali specierum Sacramentalium immutatione accidunt, per ipsos fieri negandum est. Tum quod verisimile sit, Deum illis non permittere, tum etiam quod ipsi Spiritus nequam, Sacramentum vehementer horreant & fugiant. Notæ sunt S. Bernardi, atque Prosperi Aquitanici historiae. Ille per Eucharistiam Mediolani demonium expulit hâc ratione: adest inique Spiritus summa potestas; in eius tibi virtute præcipio, vt ab hâc eius ancilla egrediaris. Ille testatur dæmonem profligatum à puellâ, communicatione corporis Christi. Vtrumque exemplum, & alia præterea pro hoc argumento habes, c. 26. de dæmoniacis.

15. Quapropter non probatur sententia Alexandri atque Gabriëlis, qui etiam harum secundi generis quasdam, operâ Diaboli perfectas esse credunt; illas videlicet, in.

N

qui-

quibus species carnis aut sanguinis, in quas hodie fuerunt conuersæ, computruerunt. Quam enim habet consequentiam: Computruit caro, in quam hostia est conuersa, ergo hostia dæmonis arte & operâ, in carnem fuit conuersa?

16. Accedit, quod hanc Alexandri & Gabrielis sententiam, Ecclesia suo ritu quodammodo videatur damnare. Siquidem quasunque peregrinas species, sub quibus Christus quandoque visus est, magnâ habet in reuerentiâ, magnoque honore profequitur; siue illæ à primâ formâ non degenerârint, siue corruptionem contraxerint.

17. Hominum autem rationem videntur habere dæmones, dum his fictis Apparitionibus eosdem fascinant. Quibus ergo maximè hisce illudunt? Non infidelibus suspicor, & de veritate corporis Christi in Sacramento dubitantibus. Quoniam magni, excellentissimique boni, id est veræ fidei, ipsis hâc ratione præsens argumentum præberent, quemadmodum hâc ratione præberi post demonstrabitur. Quis verò quærere bonum mortaliū, dixerit humani generis hostes?

18. Sic nec iis, qui Sacramento altaris abutuntur. Nam & hos scelere, quod patrarent, auocarent, & ad faniora consilia adducerent, quod etiam ab illorum ingenio est alienum. Et quot, quâmq; foedè, impièque, Sacramento abutuntur ipsis deuotissimi malefici, & sagæ? Quando verò auditum, quod horum quenquam insolitâ Apparitione terruerint dæmones?

19. Illis maximè à Dæmonibus illudi crederè, qui sibi de sanctitate blandiuntur, Reuelationibus enim gaudent;

dent; hoc nomine videri desiderant; se aliis præferunt, melioresque existimant, vnde & suum facile iudicium, aliorum etiam Prælatorum Ecclesiæ anteponunt: & suis opinionibus quamuis falsis, ita adhærent, vt nullis rationibus ab iis dimoueri possint.

CAPVT IV.

De causis quasi Efficientibus harum Apparitionum, siue de Occasionibus, quæ quodammodo causæ Apparitionum dici possunt.

*In harum numero sunt,
Quorundam pius affectus;
Impietas, & studium vindictæ,
Nutatio in fide.*

*Indignitas sumentium Sacramen-
ta;
Profanatio eorundem;
Studium cognoscendi mysteria no-
stra religionis.*

I. **E**stat, vt occasiones harum Apparitionum, indagemus, quæ quamuis propriè causæ Efficientes dici non debeant: quia tamen cum iisdem aliquid habent commune, hic potius quàm alio loco sunt assignandæ: simulque quid iusti æquitatisque contineant aperiendum, & illud quidem, præsentè capite, posterius sequente.

2. Principio igitur inuenio, quorundam pium vt apparet, desiderium, his Apparitionibus occasionem dedisse. Docet hoc exemplum Plegili Presbyteri, qui post-